

Katedra psychologie
TF JU
České Budějovice

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Autorka práce: Bc. Petra Žižková

Název práce: Sociální, etické a psychologické aspekty práce s lidmi se schizofrenií

Vedoucí práce: PhDr. Ing. Marie Lhotová, Ph.D.

Hodnotí: Jan Polivka

Formální stránka:

práce má celkem s přílohami 113 stran, což je nad doporučeným limitem, určeným pro magisterskou práci. Kromě teoretické části se setkáme s průzkumem, realizovaným formou dotazníku. Práce působí přehledně, je používáno různých druhů písma, v praktické části také různých diagramů, barevně odlišených. Obsahuje značný počet poznámek, vždy správně podle obvyklé normy. Totéž se dá říci o citacích. Překlepů není nijak mnoho (např. chybně jméno George Fridrich Haendel místo Georg Friedrich, van Gogh malé v), stylistická úroveň trochu kolísá, řada vět začíná spojkou (což, ale .. str.43, ř.3 a jindy a jinde), občas jsou problémy s interpunkcí (vedlejší věta, přístavek...), sdělení je někdy také dost narativní.

Úprava práce je přehledná, nemám zde žádné vážnější připomínky.

Literatury je vcelku dost, ale chybějí základní práce (z našich autorů např. Syřišťová, ze zahraničních Bleuler, Kraepelin a další). Některé cizojazyčné tituly ale v seznamu jsou, byť nepřiliš reprezentativní.

Obsahová stránka:

vzhledem k názvu práce jistě nebylo nutné, pojednávat o jednotlivých druzích schizofrenie, což je záležitost, kterou najdeme v každé psychopatologii. Místo toho bylo možno stručně pojednat o vývoji etiologických teorií.

V textu je také poměrně hodně nepřesností, což se dá zčásti zdůvodnit buď ne vždy zcela dobrými zdroji, nebo chybným porozuměním a interpretací. Omezím se pouze na některé. Str.11: když se hovoří o šamanismu, pak je docela dobré uvést jeho tři základní zdroje, což je docela inspirativní i pro naši dobu. U Griesingera by bylo dobré uvést koncepci tzv. organiků a psychiků. V novějších studiích se již s tvrzením, že Johanka z Arcu byla schizofrenička, setkáváme zcela výjimečně. U historie vůbec nelze opomenout Kraepelina a dementia praecox a ovšem Bleulera. Z novějších koncepcí bych jistě uvedl antipsychiatrii a jí příbuzné teze (mj. třeba v rámci scientologie).

Tvrdit, že nejtěžší porucha myšlení je inkohorentní myšlení určitě nelze (str.18), dále bych uvedl prognostické příznaky. Nelze hovořit o "pozitivních neboli psychotických" příznacích (str.17, ř.6), jejich charakteristika je na téže straně, mírně řečeno, hodně nepřesná. Nelze tvrdit, že, že katatonní průběh je nejpříznivější (str.22), není mi jasné, co znamená, že se

prohlubuje artismus (str.23). Nelze říci, alespoň podle aktuálních výzkumů, že by „hlavní úlohu při prognóze (při dětské schizofrenii) hrála rodina“ (str.26), ani že „pouze v ústavu se člověk mohl setkat s psychiatrem“ – míněno do 2.světové války (str.29), psychofarmaka se nedělí podle „aspektů“ str.31, ale podle účinků (efektu). Pokud se účinnosti týká, je uvedených 70% vedoucích k ústupu psychotických příznaků jen jedno z uváděných čísel, bylo by jistě lepší uvést nejčastější uváděná rozmezí (str.32). Do etických souvislostí patří jistě nacistický program eutanazie, ale bezpochyby také zneužití psychiatrie v bývalém SSSR v rámci tzv.politického boje, nebo i v jiných zemích (Rumunsko atd.) – str.37.

Praktická část:

poměrně velký vzorek, jen s parciálními charakteristikami.. Zásadním nedostatkem je ovšem hovořit o hypotéze a pak následně o“potvrzení“ nebo“ nepotvrzení“ hypotéz bez toho, že by bylo k dispozici statistické zpracování a klasické testování hypotézy.

Závěr:

práce při poměrně velkém rozsahu obsahuje některé redundantní informace, ale zčásti chybí důkladnější rozpracování těch, které jsou v názvu. Řada tvrzení je chybných, některé důležité informace chybějí. V praktické části nelze hovořit o hypotéze a jejím potvrzení nebo nepotvrzení.

S určitými rozpaky práci doporučuji k obhajobě

